

А царят все с него... Сякаш му е брат. Я гледай, я гледай...

Цялата тълпа се развълнува като нива, повяна от вятър.

Яхнал на чер кон, с бледоморава туника и зирдавена гугла, княз Иоан-Асен бавно приближаваше сред радостните възк^лрицания на народа. Цял заруменял, той кимаше с глава наляно и надясно, махаше с ръка, усмихваше се... Жените и девойките го поглъщаха с очи. Но между стотиците зеници, които със жаден блясък се впираха в стройната осанка и черните къдри на хубавеца княз, един чифт очи не посмя да вдигне поглед^{поглед} от земята. Струваше се на Ана, че само ако за миг дръзне да го з^лърне, всички там събрани люде веднага ще отгатнат тайната, която гризеше младото ѝ с^сърце. И тя се сн^нежи, скри се зад един широк гръб, пожеда да потъне в земята. И не можа да види с какво пламенно любопитство Иоан диреше с очи из пестратата вълна на женските забръдки.

Изведнъж всички шапки се смъкнаха, настана дълбока тишина. Беше се задала царската телогранителна конница, ~~мечо с войводата Сергий~~ която ог^лраждаше владетелската кочия. Иноци и пресвитери се втурнаха насреща. Най-напред слезе Калоян. След него царицата. Гъвкава и стройна. С надменна уста и горящи очи.

Жените зацъпнаха:

- Куманката,,, Куманката... Вижте колко е жълто лицето ѝ, а очите ѝ са като на дива котка...

Но мъжете я гледаха занемели.

С тях беше и Мария. Доста израстнала за годините си, с дълги пепеляворуси плет^нки и големи сини очи. Тя свенливо погледна към тълпата и палава детска усмивка трепна на лицето ѝ. Народът с радост и благово^лдение замахна с ръце.

- Мария! Мар^ария!

Момичето съвсем се смути, препъна се в дългата си руба и изприпка след царя.